

Zčistajasna se probudím. Máma mi buší pěstí do dveří, volá mé jméno a vyhrožuje, že je to moje poslední šance vylézt z postele, než mě z ní osobně vytáhne. Nejdřív jsem zmatená a namáhavě se pokouším rozlepit oční víčka, ale usnula jsem s make-upem na tváři, řasenka se mi slepila a téměř neprodyšně mi zatavila oči. Musím je otevřít silou. Posadím se a ve slunečním světle, které sem proudí mezerou v žaluzii, slepě zamžourám. Jsem unavenější než obvykle, a když zajedu rukou pod příkrývku a vyhledám svůj telefon, šokovaně zjistím, že je skoro poledne.

Se zasténáním zvrátím hlavu dozadu a oběma rukama si prohrábnu vlasy. Okamžitě ucítím bolestivé pnutí na zadní části krku. Opatrně si to místo masíruju a přitom přemýšlím, co jsem včera k čertu dělala, dokud si nevzpomenu... Prudce se otočím, chňapnu po polštáři a zvednu ho. Pod ním leží láhev červeného vína, kterou jsem tam včera schovala. Uf. Je fajn, že ji máma neobjevila, ale stojí za houby, že jsem na ní spala.

Sklouznu z postele, protáhnu si nohy a potom i krk v pokusu zmírnit napětí. Až sem nahoru je cítit vůně mámina vaření a já vím, že bych měla být dole a pomáhat, než dorazí rodina. Popadnu láhev vína a odnesu ji k oknu. Vykloním se ven a vyleju víno na střechu. Steče po sřešních taškách do okapu, z okapu do okapové roury a je navždy pryč.

Nedělám to často, ale dělám to, kdykoli dostanu šanci. Kdyby to máma zjistila, byla by vzteky bez sebe, nejenom kvůli plýtvání vína, ale i kvůli mrhání penězi. Naštěstí mě dosud nikdy nepřistihla.

Zavřu okno, schovám prázdnou láhev na dno své skříně a rychle skočím vedle do koupelny. Ve snaze být dole dřív, než mámu skutečně dožeru, si smotám vlasy do rozčuchaného uzlu a vlezu do sprchy.

Nakonec jsem tam mnohem déle, než jsem měla v plánu, protože nemůžu přestat myslet na včerejší večer, na Jadena. Strávili jsme ten večer spolu, jen my dva, poprvé za celý rok, a bylo to úžasné. Veškerá rozpačitost byla pryč. Bylo to přesně takové, jaké to bývalo, a mě teď naplňuje naděje, že bychom mohli být zase spolu. Už teď se mi po něm stýská. Když konečně vyjdu ze sprchy, cítím se jako v euforii. Sejdu dolů a následuju vůni šunky do kuchyně, kde máma horečnatě poletuje mezi jídlly. Ucítím i víno, ale předstírám, že jsem si toho nevšimla.

„Můžu s něčím pomoci?“ nabídnu s mírným pocitem provinilosti, že jí přicházím na pomoc teprve teď. Obvykle jí pomáhám se zeleninou, ale podle nepořádku, který tu panuje, se zdá, že už všechno zvládla udělat sama.

„To je v pořádku. Už to mám,“ vyhrkne bez váhání a ohlédne se přes rameno. Jako obvykle je trochu vystresovaná. Hlasitě vydechne, a zatímco kradmo pohlédne do hrnce na plotně, promne si spánky. „Jen prostři stůl, prosím.“

Udělám, jak řekne, a zamířím k příborníku najít prostírání, které jsme naposledy použili před měsícem, kdy jsme měli pozvané příbuzné. Co si pamatuju, je v naší rodině tradicí sejít se jednou za měsíc u nedělního oběda. Máma vždycky nakoupí a uvaří velké jídlo, což je příjemná změna oproti běžným burgerům a jídlu z restaurace.

Prostírám stůl pro osm, zatímco máma, zády ke mně, dokončuje přípravu jídla. Když pokládám nože, odkašle si a zeptá se: „Jaký byl večer s Jadenem?“

Neodpovím hned a rozhodně se neotočím a nepodívám se na ni. Popravdě, včerejší večer byl mnohem lepší, než jsem čekala. „Bylo to